

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*ütle sina
seda
esimesena*

Happily Inc

1. RAAMAT



Susan Mallery
You Say It First
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Susan Mallery, Inc
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11334117
ISBN 978-9949-82-131-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

„PALUN ära mõista mind valesti, aga võta palun tõesti särk seljast.”

Pallas Saunders kirtsutas neid sõnu lausudes nina – reeglina ei viinud ta töövestlusi niimoodi läbi. Aga olukord eeldas erakorralisi meetmeid.

Nick Mitchell kergitas kulme. „Kuidas palun?”

Igati õigustatud küsimus ja igal juhul palju parem kui see, et ta oleks plehku pannud, mida oleks ju võinud tõesti teha.

„Meil on hädaolukord,” ütles Pallas, vehkides ägedalt käega: loodetavasti väljendas ta žest olukorra pakilisust.

„Sellest ei piisa.”

„Olgu.” Pallas hingas sügavalt sisse ja avas siis suu. Ta rääkis kiiresti. „Vähem kui tunni aja pärast on pulm ja mul on üks Rooma sõdur puudu. J. T. laskis jalga – tuiskas L. A-sse, sest ta agent helistas mingi prooviesinemise asjus. Igatahes on mul vaja Rooma sõdurit. Sina oled umbes sama kasvu nagu teised mehed ja sa vajad tööd, nii et palun võta särk seljast. Kui sa näed

enam-vähem normaalne välja, kanname su kehale päevituse ja sa kannad palankiinil üsna õblukest tüdrukut.”

„Millel?”

„Need on sellised kandetooli moodi asjad. Usu mind, see tüdruk ei kaalu neljakümmend kilogi. Ta on vist kolm kuud nälginud. Sina tundud olevat tugev. Sa saad hakkama. Palun? Sa saad selle eest ka tasu.”

Mitte just eriti palju, aga raha on raha. Ja Nick Mitchell oli vastanud kuulutusele, milles ta otsis osakoormusega puuseppa, nii et küllap tal on ikkagi raha vaja. See tunne oli Pallasele tuttav.

„Sa tahad, et ma kannan palankiinil tüdrukut, kelle pulmi peetakse?”

Miks on küll kenamad poisid alati nii ohnud, mõtles Pallas ohates. Sest Nick oli tõesti kena poiss. Pikka kasvu, tumedate juuste ja silmadega. Ta õlad olid laiad ning ta näis olevat heas vormis, nii et milles siis asi?

„Minu firma nimi on Pulmad Kastis.” Ta osutas ümbritseva ruumi seintele. „See siin näeb välja nagu kast. Siia tullakse abielluma. Ma korraldan temaatilisi pulmi. Tänane paar soovib Rooma pulma. Sa ei kujuta ettegi, kui populaarsed need on. Rooma pulmas on pruudi jaoks palankiin. Ma palun sind. Palun võta särk seljast.”

„Sa oled imelik,” pomises Nick särginööpe lahti tehes ning särki lauale heites.

Halleluuja! mõtles Pallas ümber mehe käies, et teda ka selja tagant uurida. Mees nägigi hea välja – just nagu ta oli lootnud: laiad õlad ja tugevad lihased. Ei ühtki suurt tätoveeringut ega inetut armi. Temal endal polnud tätoveeringute vastu midagi, aga need ei sobinud Rooma pulma ja tal polnud aega neid peitepulgaga varjata. Nick sobiks teistega väga hästi.

„Sind on tööle võetud, aga meil on kiire.”

Ta haaras mehel käest ja tiris ta toa poole, kus mehed riideid vahetasid. Teemapulmades oli teinekord vaja palju abilisi. Rooma pulmas oli vaja palankiinikandjaid ja kõik ettekandjad kandsid toogasid. Mitte algupäraseid, aga klient oli rahul ja see oligi kõige olulisem.

Ta tiris Nicki suurde lihtsasse ruumi, mille ühes seinas rippusid kostüümid ja teises oli valgustatud peeglitega laud. Ruumis olid juba mitmed poolpaljad mehed. Kaks neist ajasid just selga valgeid toogasid, kolmas uuris end peeglis.

End uurinud Alan tõstis pilgu ja naeratas. „Tere, uus-tulnuk!”

„Alan, aita Nickil end valmis seada,” palus Pallas. „Saage tuttavaks: Nick, Alan. Alan, Nick.” Ta heitis pilgu kellale ja kiljatas. „Meil on vähem kui tund aega.” Ta pöördus Nicki poole. „Kas sa kunstpäevitust oskad kehale kanda?”

„Kas ma näen sedamoodi välja?”

Kuni selle hetkeni oli see mees olnud Pallase silmis kõigest õlg, millele toetada üks neljandik pruuti. Nüüd aga vaatas ta meest lähemalt. Mehe tumedad silmad puurisid teda seguga hämmeldusest ja kartlikkusest. Ta kummaliselt kütkestavad huuled olid kokku surutud. Mehel olid suured käed, märkas Pallas nagu möödaminnes, kuid üritas siis mitte naerma puhkeda.

Suured käed? No tõesti? *Sellise* asja jaoks tal küll aega ei ole.

Ta läks laua juurde ja avas sahtli. Sahtlis olid kilepakendis kindad. Need kuulusid kunstpäevituskreemi komplekti, mida ta ostis väga hea hinna eest hulgi.

„Ma keeran su maailma pea peale,” lausus ta heatujuliselt. „Hakkame pihta.”

* * *

NICK Mitchellil oli tunne, nagu ta oleks sisenenud mingisse alternatiivuniversumisse. Kus valitsesid üksnes hullud ja muud kodanikud pidid kuidagimoodi järje peal püsima.

Veel enne, kui ta sai aru, mis sünnib, määris see naine, kes pidi temaga puusepatööks sobivuse selgitamiseks töövestluse läbi viima, ta selja mingi imeliku kindaga sisse.

„Ühtlased tõmbed,” lausus Pallas. „Kuivamiseks kulub viis minutit, siis tuleb vaadata, et ei oleks laike. Tee ise käsivarred ja rind ja siis sääred. Ja palun nii eest kui ka tagant.”

Ta tõmbas kindad käest ja ulatas need Nickile. „Kas saad hakkama?”

Pallase näoilmes oli kaks osa tõsidust ja üks osa ärritust, just nagu oleks maailmal vandenõu tema päev raskemaks teha.

Nickil oli tahtmine korrata, et tema tuli puusepatöö asjus, aga ta mõistis, et see on Pallasele juba teada. Okei. Olgu siis kunstpäevitusega Rooma sõdur. Vähemalt saab vendadele lustaka loo rääkida.

Ta tõmbas kindad kätte ja asus end sisse määrima. See polnudki nii jäle, nagu ta oli arvanud. Pallas näitas talle kätte ta tooga ja palus teistel teda juhendada.

„Pean minema riideid vahetama,” ütles Pallas ukse poole li-pates. „Kui midagi vaja, küsi Alanilt. Tema teab kõike.”

Alan tegi talle silma. „Nii see on.” Kui uks oli sulgunud, pöördus Alan Nicki poole. „Ja mis värk sinuga on?”

Nick võttis kindad käest, pühkis käed laualt leitud rätikusse ja tõmbas teksad jalast. „Mina olen puusepp. Vastasin ta kuulutusele.” Ta pani kindad uuesti kätte ning hõõrus kummardudes sääred sisse.

„Ah soo. On sul abi vaja?”

Nick ei vaevunud pilku tõstma. „Saan hakkama.”

„Noh, nagu kuulsid, olen mina Alan. Need on Joseph ja Jonathan. Mina kutsun neid J-deks. Nead on keskkoolipoisid, kes teenivad laupäeviti raha. Nad mängivad jalgpalli.”

Üks poistest tõstis pilgu. „Korvpalli, Alan. Millal see sulle küll meelde jääb?”

„Ükskõik. Üks sport kõik.” Alan pöördus uuesti Nicki poole. „Mina olen esinenud Broadwayl. Nii ma Geraldiga tutvusingi. Gerald oli mu mentor. Pensionile jäädes kolis ta siia. Mina tulin siia talve eest pakku – ja jäingi siia. Pärast Geraldil surma kolisin L. A-sse, aga siin olles löön kaasa, sest see on lahe.”

Alanit kuulates taipas Nick, et Alan on märksa vanem, kui ta oli esimese hooga arvanud. Hakkas juba viiekümnele lähenema.

„Kas siis tõesti tahetakse Rooma pulma?” küsis ta.

„Ja mida kõike veel. Kauboipulma ka, aga sellega mina ei tegele.” Ta võbistas õlgu. „Hobused on kõige hullemad! Nad haisevad. Aga minule meeldib üks korralik printsessipulm. Ma olen väga kena välimusega õukondlane, kuigi ütlen seda ise. Ent täna oleme roomlased. Elagu Caesar!”

Kümme minutit hiljem vahtis Nick end peeglist. Ta kandis ehtsat toogat. Või vähemalt toogakostüümi. Lühike valge seelik ulatus poolde reide. Tooga ülaosa oli kinnitatud ühelt õlalt ja Alan oli andnud talle pähe panemiseks lehepärga. Sandaalipaelu kinni sidudes mõtles ta, et võib-olla siiski ei tasu sellest vendadele rääkida. Nad ei jätaks teda elu lõpuni rahule.

„See kõik on väga lihtne,” selgitas Alan, kui ta oli riidesse saanud. „Pruut istub palankiinil. Meie tõstame selle maast üles ja kanname ta sisse. Tema astub maha ja meie viime palankiini välja. Meie J-dega teenindame ka vastuvõtul, aga sinult vist Pal-las seda ei eelda. Nii et sina oled pärast seda vaba.”

Nick ei vaevunud märkima, et tal on töövestlus pidamata. Ausalt öelda tekkisid tal selles juba kahtlused. Tema vajab midagi, millega päevi mööda saata, kuni jõuab otsusele, mida tellimustööga ette võtta. Kuigi siin oli nii mõndagi põnevat, polnud see päris see, mida tema otsis.

Pallas tuli tagasi. Ta oli asendanud teksad ja T-särgi lihtsa tumerohelise kleidi vastu, mis tõi esile ta silmade pähkelpuuni värvi. Ta pikad pruunid juuksed olid endiselt keerulises patsis ning Nickile tundus, et naine oli meikimata. Loomulikult polnud Pallas ju pruut – tema oli siin selleks, et pruudi unistused täide viia.

Pallas noogutas Nickile lähenedes heakskiitvalt. „Sa näed väga hea välja. Suur tänu meid aitamast. Kui sa poleks olnud nõus meid aitama, oleksin olnud paraja supi sees. Kas Alan rääkis juba, mis edasi saab?”

„Kanname pruudi sisse ja siis lahkume vaikselt.”

„Õige. Oh, meil on vaja veel sinu töövestlus läbi viia. Ma poleks tohtinud seda pulmale nii lähedasele ajale planeerida, aga ma vist ajasin päevad segi. Tegemist on nii kohutavalt palju.”

Pallase silmis vaheldusid emotsioonid. Nick märkas seal muret, paanikat ja otsusekindlust. Huvitav kombinatsioon.

Pallas ajas selja sirgu. „Üks kriis korraga, nagu Geraldil oli ikka tavaks öelda. Me oleme pulmaks valmis. Härrased, palun võtke kohad sisse.”

Ta läks teiste ees alumisele korrusele. Nick ei osanud midagi oodata, aga peagi olid nad ruumis, kus oli ärevil pruut, Vana-Rooma stiilis kleitides pruutneitsid ja pesuehtne palankiin.

Nick uuris selle külgedele voolitud nikerdusi: käsitööna tehtud nikerdused olid kinnitatud kergele metallraamile.